

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Součkové a soudců JUDr. Milana Kamlacha a JUDr. Jaroslava Vlašína v právní věci žalobkyň: **a) V. G., b) nezl. A. G., c) nezl. A. G.,** nezletilé žalobkyně b) a c) zastoupeny zákonnou zástupkyní V. G., všechny právně zastoupeny Mgr. Marcelou Valtrovou, advokátkou se sídlem Černošice, Školní 1238, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra,** Praha 7, Nad Štolou 3, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 12. 2003 č. j. OAM-2098/AŘ-2002, vedené u Městského soudu v Praze pod sp. zn. 8 Az 17/2004, v řízení o kasační stížnosti žalobkyň proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 8. 6. 2004, č. j. 8 Az 17/2004 – 29,

takto:

Usnesení Městského soudu v Praze ze dne 8. 6. 2004 č. j. 8 Az 17/2004 - 29 **se zrušuje** a věc **se** mu **vrací** k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

Městský soud v Praze usnesením ze dne 8. 6. 2004 č. j. 8 Az 17/2004 - 29 odmítl návrh žalobkyň (dále i „stěžovatelky“) ze dne 11. 2. 2004 podaný proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 12. 2003 č. j. OAM-2098/AŘ-2002, kterým bylo potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „správní orgán I. stupně“), ze dne 24. 8. 2001 č. j. U-2043/VL-07-P18-2000 o neudělení azylu dle zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii ČR, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“) a zamítnut rozklad žalobkyň. V odůvodnění usnesení Městský soud v Praze uvedl, že v předmětné věci bylo zcela nepochybně prokázáno, že žalobkyně a) převzala napadené rozhodnutí žalovaného dne 21. 1. 2004. Podle ustanovení § 32 odst. 1 zákona o azylu, ve znění účinném v době rozhodování správního orgánu, žalobu proti rozhodnutí ministerstva ve věci azylu lze podat ve lhůtě patnácti dnů ode dne doručení rozhodnutí. V projednávané věci patnáctidenní lhůta k podání žaloby uplynula dne 5. 2. 2004, naposledy tento den mohla žalobkyně podat žalobu k soudu nebo odevzdat orgánu, který má povinnost ji doručit. Jelikož žalobkyně podala žalobu dne 11. 2. 2004, tj. po uplynutí

patnáctidenní lhůty, soud návrh jako opožděný odmítl dle ustanovení § 46 odst. 1 písm. b) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen "s. ř. s.").

Proti citovanému usnesení Městského soudu v Praze podaly stěžovatelky včas kasační stížnost z důvodu uvedeného v ustanovení § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. Stěžovatelky jsou přesvědčeny, že napadené usnesení je nezákonné, neboť soud na jejich případ nesprávně aplikoval ustanovení § 32 odst. 1 zákona o azylu ve znění účinném ke dni rozhodování správního orgánu. Stěžovatelky uvádí, že dne 25. 5. 2000 podaly návrh na zahájení řízení o udělení azylu, rozhodnutím správního orgánu I. stupně ze dne 24. 8. 2001 jim azyl nebyl udělen, proto podaly dne 15. 10. 2001 rozklad. Žalovaný o podaném rozkladu rozhodl rozhodnutím dne 17. 12. 2003, které bylo stěžovatelkám doručeno dne 21. 1. 2004, proti tomuto rozhodnutí podaly stěžovatelky dne 11. 2. 2004 žalobu. Podle čl. II bodu 2 zákona č. 519/2002 Sb., o změně zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb. o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 519/2002 Sb."), který nabyl účinnosti dne 1. 1. 2003, platí, že pokud ministr vnitra po nabytí účinnosti tohoto zákona rozhodl o rozkladu, podaném podle zákona o azylu ve znění účinném k 31. 1. 2002, lze proti takovému rozhodnutí do třiceti dnů od jeho doručení podat žalobu podle části třetí hlavy druhé dílu prvního soudního řádu správního, jsou-li splněny podmínky tam stanovené. Stěžovatelky mají za nepochybné, že žalovaný po 1. 1. 2003 rozhodl o jejich rozkladu podaném podle zákona o azylu ve znění účinném k 31. 1. 2002, a tudíž, že byly oprávněny podat žalobu proti rozhodnutí žalovaného do třiceti dnů od jeho doručení. Jestliže bylo předmětné rozhodnutí žalovaného doručeno stěžovatelkám dne 21. 1. 2004, třicetidenní lhůta k podání žaloby uplynula dne 20. 2. 2004, proto se stěžovatelky domnívají, že žalobu, kterou podaly dne 11. 2. 2004, podaly v zákonné lhůtě a napadené usnesení Městského soudu v Praze o odmítnutí žaloby jako opožděné je proto nezákonné. Stěžovatelky navrhují napadené usnesení zrušit a věc vrátit Městskému soudu v Praze k dalšímu řízení, dále navrhují přiznat kasační stížnosti odkladný účinek.

Žalovaný se k podané kasační stížnosti nevyjádřil.

Nejvyšší správní soud přezkoumal v rozsahu a v mezích kasační stížnosti napadené usnesení Městského soudu v Praze a dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná.

Stěžovatelky v kasační stížnosti uplatnily důvod dle ustanovení § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., tedy nezákonnost rozhodnutí o odmítnutí návrhu, a Nejvyšší správní soud jej shledal oprávněným, neboť napadené usnesení Městského soudu v Praze o odmítnutí návrhu stěžovatelek pro opožděnost dle ustanovení § 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s. nebylo vydáno v souladu se zákonem.

Ze spisového materiálu ve věci plyne, že žalobkyně a) podala jménem svým a jménem nezletilých žalobkyň b) a c) dne 25. 5. 2000 návrh na zahájení řízení o udělení azylu, správní orgán I. stupně rozhodnutím č. j. U-2043/VL-07-P18-2000 ze dne 24. 8. 2001 stěžovatelkám neudělil azyl dle ustanovení § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona o azylu a rovněž rozhodl, že se na ně nevztahuje překážka vycestování dle § 91 téhož zákona. Uvedené rozhodnutí správního orgánu I. stupně napadly stěžovatelky dne 15. 10. 2001 rozkladem, o kterém rozhodl žalovaný rozhodnutím č. j. OAM-2098/AŘ-2002 ze dne 17. 12. 2003 tak, že rozklad zamítl a potvrdil rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Rozhodnutí žalovaného bylo stěžovatelkám doručeno dne 21. 1. 2004, stěžovatelky podaly proti němu žalobu dne 11. 2. 2004 (osobně u Městského soudu v Praze).

Podle přechodných ustanovení čl. II bodu 2 zákona č. 519/2002 Sb. pokud ministr vnitra po dni nabytí účinnosti tohoto zákona rozhodl o rozkladu, podaném podle zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů, (zákon o azylu), ve znění účinném k 31. lednu 2002, lze proti takovému rozhodnutí do třiceti dnů od jeho doručení podat žalobu podle části třetí hlavy druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, jsou-li splněny podmínky tam stanovené. K řízení o žalobě podle věty první je příslušný krajský soud, v jehož obvodu je žadatel o udělení azylu (žalobce) v den podání žaloby hlášen k pobytu. Zákon č. 519/2002 Sb. nabyl účinnosti dnem 1. ledna 2003.

Nejvyšší správní soud konstatuje, že na případ stěžovatelek se nepochybně citované přechodné ustanovení zákona č. 519/2002 Sb. vztahuje, neboť stěžovatelky podaly žalobu proti rozhodnutí ministra vnitra o rozkladu podaném podle zákona o azylu ve znění účinném k 31. 1. 2002, přičemž ministr vnitra rozhodl o rozkladu po 1. 1. 2003. Proto mohly stěžovatelky podat žalobu proti rozhodnutí žalovaného ve lhůtě 30 dnů od jeho doručení a nikoliv jen ve lhůtě 15 dnů ode dne doručení rozhodnutí dle ustanovení § 32 odst. 1 zákona o azylu. Stěžovatelkám bylo napadené rozhodnutí žalovaného doručeno dne 21. 1. 2004, třicetidenní lhůta k podání žaloby uplynula dne 20. 2. 2004, je tak zřejmé, že stěžovatelkami podaná žaloba dne 11. 2. 2004 byla podána v zákonné lhůtě.

Z důvodů v tomto rozsudku uvedených Nejvyšší správní soud zrušil usnesení Městského soudu v Praze a věc mu vrátil k dalšímu řízení (§ 110 odst. 1 s. ř. s.), v němž je tento soud vázán právním názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem ve smyslu ustanovení § 110 odst. 3 s. ř. s. V novém rozhodnutí rozhodne Městský soud v Praze i o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti podle ustanovení § 110 odst. 2 s. ř. s.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 26. října 2005

JUDr. Marie Součková
předsedkyně senátu